

Република Србија
РЕПУБЛИЧКА КОМИСИЈА ЗА
ЗАШТИТУ ПРАВА У ПОСТУПЦИМА
ЈАВНИХ НАБАВКИ
Бр. 4-00-1319/2017
Датум, 24.12.2021. године
Београд

ОБЈАВЉЕНО НА ШЕВ ПРЕ-
ЗЕНТАЦИЈИ И ОГЛАСНОЈ
ТАКИ ДАНА 07.03.2022. ГОД.
ОБАВЕШТЕЊЕ СЕ СНИГРА
ИЗВРШЕНИМ ИСТЕКОМ ДАНА
22.03.2022. ГОДИНЕ.

Републичка комисија за заштиту права у поступцима јавних набавки (у даљем тексту: Републичка комисија), на општој седници одржаној дана 24.12.2021. године, у саставу који су чинили председница Републичке комисије Хана Хукић и чланови Републичке комисије Јасмина Миленковић, Весна Гојковић Милин, Весна Станковић, Јелена Стојановић, Мерсиха Марковић, Светлана Ражић, Жељко Грошета и Славиша Т. Милошевић, а поступајући по пресуди Управног суда 22 У. 19649/17 од 30.09.2021. године и одлучујући о захтеву за заштиту права подносиоца захтева групе понуђача: „Dimničar“ a.d. Београд, ул. Делиградска бр. 26, Београд, „Ekoenergetika“ d.o.o. Београд, ул. Капетана Милоша Жуњића бр. 32/6, Београд, „Yunirisk“ d.o.o. Београд, ул. Симића бр. 18, Београд, чији је пуномоћник, адвокат из Београда, Лидија Петровић, Булевар Михаила Пупина бр. 10e, Нови Београд, поднет поводом отвореног поступка јавне набавке услуга – чишћење котлова и димњака котларница Торлак и Лисичији поток, прање и чишћење опреме у објекту ВМА, ЈН бр. 177/17, за који је позив за подношење понуда објављен на Порталу јавних набавки дана 28.04.2017. године, наручиоца Република Србија, Министарство одбране, Управа за војно здравство, Војномедицинска академија, ул. Црнотравска бр. 17, Београд, на основу члана 201. став 1. тачка 3) и 240. став 1. Закона о јавним набавкама ("Сл. гласник Републике Србије" бр. 91/2019) у вези члана 139. и 157. став 6. Закона о јавним набавкама ("Сл. гласник Републике Србије" бр. 124/2012, 14/2015, 68/2015; у даљем тексту: ЗЈН), донела је:

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту права подносиоца захтева групе понуђача: „Dimničar“ a.d. Београд, „Ekoenergetika“ d.o.o. Београд и „Yunirisk“ d.o.o. Београд, поднет у отвореном поступку јавне набавке услуга – чишћење котлова и димњака котларница Торлак и Лисичији поток, прање и чишћење опреме у објекту ВМА, ЈН бр. 177/17, за који је позив за подношење понуда објављен на Порталу јавних набавки дана 28.04.2017. године, наручиоца Република Србија, Министарство одбране, Управа за војно здравство, Војномедицинска академија, Београд, као неоснован.

ОДБИЈА СЕ захтев да се подносиоцу захтева групи понуђача: „Dimničar“ a.d. Београд, „Ekoenergetika“ d.o.o. Београд и „Yunirisk“ d.o.o. Београд, надокнаде трошкови поступка заштите права, као неоснован.

Образложење

Пресудом Управног суда број 22 У. 19649/17 од 30.09.2021. године, уважена је тужба тужиоца „Dimničar“ a.d. Београд, „Ekoenergetika“ d.o.o. Београд и „Yunirisk“ d.o.o.

Београд и поништено је Решење Републичке комисије бр. 4-00-1319/2017 од 23.10.2017. године, те је предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање.

У образложењу пресуде Управног суда број 22 У. 19649/17 од 30.09.2021. године констатовано је да Управни суд налази да је тужени орган повредио закон на штету тужиоца, будући да је оспорено решење донето уз повреду правила управног поступка, из разлога што се у списима предмета не налази конкурсна документација, нити списи предмета поступка бр. 4-00-861/2017 од 14.07.2017. године који је претходио доношењу оспореног решења бр. 4-00-1319/2017 од 23.10.2017. године, са којих разлога, по оцени суда, докази у списима предмета не упућују на одлуку која је дата у диспозитиву тужбом оспореног решења, те је суд нашао да приликом доношења оспореног решења нису на правilan начин оцењени докази и чињенице који су одлучни за правилност оцене навода из оспореног и раније донетог решења.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, и предмет вратио туженом органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона. У извршењу пресуде, Управни суд је даље констатовао да је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедби суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Пре одлучивања о поднетом захтеву за заштиту права, поступајући орган је констатовао да је у конкретном случају предметни поступак јавне набавке покренут у време важења Закона о јавним набавкама („Сл. гласник Републике Србије“ бр. 124/2012, 14/2015, 68/2015; у даљем тексту: ЗЈН).

Републичка комисија је поновила поступање у предметном поступку заштите права, с тим да је том приликом имала у виду да поменутом пресудом нису биле утврђене неправилности у односу на мериторни део Решења бр. 4-00-1319/2017 од 23.10.2017. године, односно за поступање приликом утврђивања чињеничног стања на којем је било засновано наведено решење већ из разлога „што се у списима предмета не налази конкурсна документација, нити списи предмета“. Стога је Републичка комисија приликом поступања по пресуди број 22 У. 19649/17 од 30.09.2021. године, поновила поступање и с обзиром на истоветно утврђено чињенично стање, остала при правној оцени садржаној у Решењу бр. 4-00-1319/2017 од 23.10.2017. године.

У отвореном поступку јавне набавке услуга – чишћење котлова и димњака котларница Торлак и Лисичији поток, прање и чишћење опреме у објекту ВМА, ЈН бр. 177/17, за који је позив за подношење понуда објављен на Порталу јавних набавки дана 28.04.2017. године, наручиоца Република Србија, Министарство одбране, Управа за војно здравство, Војномедицинска академија, Београд (у даљем тексту: наручилац) група понуђача коју чине: „Dimničar“ a.d. Београд, „Ekoenergetika“ d.o.o. Београд и „Yunirisk“ d.o.o. Београд (у даљем тексту: подносилац захтева), поднела је захтев за заштиту права дана 21.09.2017. године.

Предметни захтев за заштиту права поднет је након доношења Одлуке о додели уговора број 4893-26 од 11.09.2017. године, којом је уговор додељен понуђачу „Аеросол“ д.о.о. Београд, ул. Тоше Јовановић бр. 11, Београд, као овлашћеном члану групе са понуђачима „Лавови 015“ д.о.о. Шабац, ул. Мала Врањска бб, Шабац, „Јадран“ д.о.о. Београд, ул. Корнатска бр. 2, Београд, „АП Сидро“ д.о.о. Београд, ул. Гандијева, Београд (у даљем тексту: изабрани понуђач).

У поднетом захтеву за заштиту права, подносилац захтева је указао да је понуда изабраног понуђача неприхватиљва из разлога јер није доказао да испуњава захтевани кадровски капацитет. С тим у вези подносилац захтева је оспорио достављене доказе за два лица: Драгана Нововића и Бранимира Весића.

Наиме, за Драгана Нововића-лице за спровођење општих мера заштите од пожара достављен је уговор о допунском раду који по указивању подносиоца захтева представља рад ван радног односа и може да буде закључен само са лицем које је у радном односу код другог послодавца и то са пуним радним временом. По мишљењу подносиоца захтева да би се могло „узети као истинито“ да је неко ангажован по основу допунског рада, неопходно је било да се за наведено лице приложи М образац код другог послодавца из којег би се видело да је запослен са пуним радним временом. Подносилац захтева је истакао да у случају да понуђач не може да прибави ове документе, то значи да је уговор о допунском раду незаконит, односно ништав. Такође подносилац захтева сматра да треба да постоји и сагласност послодавца, који запошљава запосленог са пуним радним временом, да лице може да обавља допунски рад, односно поставља се питање организације допунског посла уколико не постоји сагласност послодавца код којег запослени ради пуно радно време. Поред свега наведеног, подносилац захтева је истакао да уговор о допунском раду не садржи све потребне елементе предвиђене законом, нарочито трајање радног времена, радно место, опис радног места, место рада, износ нето и бруто зараде, не постоји деловодни број, а такође се уочава сличност потписа извршиоца посла и послодавца што све указује да уговор није правно ваљан. У прилог своје тврђе доставио је нечитку копију извода са „Портала Централног регистра обавезног социјалног осигурања“ из које по његовом мишљењу произлази да је на дан 21.09.2017. године Драган Нововић корисник пензије те не постоји законски основ да закључи уговор о допунском раду.

Што се тиче Бранимира Весића ангажованог лица на радном месту надзорни орган, подносилац захтева је навео да достављени уговор о раду такође није довољан доказ о радном ангажовању јер без М обрасца о пријави на обавезно социјално осигурање сам уговор не доказује да је лице засновало радни однос. Подносилац захтева је истакао да овај уговор такође садржи недостатке јер нема податке о опису радног места и о месту рада што су све обавезни елементи уговора о раду, као и то да је зарада уговорена мимо закона, у износу мањем од минималне зараде гарантоване законом која је за март 2017. износила 23.920,00 динара нето, односно 32.441,00 динара бруто. Уговор такође нема заводни печат па је немогуће утврдити када је стварно закључен.

По мишљењу подносиоца захтева у конкретном случају Републичка комисија и наручилац су били дужни да правилно и потпуно утврде чињенично стање прибављањем доказа о којима се воде јавне евиденције.

Предложио је да се захтев за заштиту права усвоји и да му се надокнаде трошкови поступка заштите права на име таксе 120.000,00 динара и 16.500,00 динара на име трошкова адвоката за састав захтева за заштиту права.

Републичкој комисији наручилац је 26.09.2017. године доставио одговор на захтев за заштиту права, са пратећом документацијом. У достављеном одговору на захтев за заштиту права наручилац је, између осталог, истакао да је Републичка комисија решењем број 4-00-861/2017 од 14.07.2017. године, одлучујући о наводима захтева за заштиту права, утврдила да је наручилац правилно поступио приликом оцене понуде изабраног понуђача у погледу кадровског капацитета.

Републичка комисија је, испитујући основаност поднетог захтева за заштиту права, а након прегледа достављене документације, одлучила као у диспозитиву овог решења из следећих разлога:

Овај орган је најпре извршио увид у захтев за заштиту права од дана 16.06.2017. године који је претходно поднео исти подносилац у предметној јавној набавци и у решење број 4-00-861/2017 од 14.07.2017. године којим је Републичка комисија као основан усвојила наведени захтев за заштиту права и делимично поништила предметну јавну набавку.

Наведени захтев за заштиту права је поднет након доношења Одлуке о додели уговора број 4893-14 од 06.06.2017. године којом је уговор додељен понуђачу „Аеросол“ д.о.о. Београд, као овлашћеном члану групе са понуђачима „Лавови 015“ д.о.о. Шабац, „Јадран“ д.о.о. Београд, и „АП Сидро“ д.о.о. Београд.

Наиме, увидом у наведени захтев за заштиту права, од дана 16.06.2017. године (заведен код Републичке комисије дана 19.06.2017. године) утврђено је да је подносилац захтева указао да је понуда изабраног понуђача неприхватљива из разлога јер не поседује потребне дозволе предвиђене конкурсном документацијом, а што је утврдио увидом у јавно доступне регистре издатих дозвола за третман отпада. Такође, подносилац захтева је навео да предметна одлука о додели уговора не садржи све обавезне елементе прописане ЗЈН јер је увидом у документацију утврђено да изабрани понуђач „Аеросол“ д.о.о. Београд понуду није поднео самостално.

Потом је указивањима подносиоца захтева из захтева за заштиту права од 16.06.2017. године, подносилац захтева изнео истоветне тврђње којима је оспорио понуду изабраног понуђача у погледу кадровског капацитета као и садржином захтева за заштиту права од 21.09.2017. године.

Даље је утврђено да је решењем бр. 4-00-861/2017 од 14.07.2017. године Републичка комисија као основан усвојила наведени захтев за заштиту права од 16.06.2017. године, поднет од стране истог подносиоца захтева као и у предметном поступку заштите права и делимично поништила предметни поступак јавне набавке. Наведеним решењем Републичка комисија је оценила као основан навод подносиоца захтева којим је оспорио понуду изабраног понуђача, из разлога што изабрани понуђач, како је у поднетом захтеву за заштиту права указао подносилац захтева, не поседује потребне дозволе предвиђене конкурсном документацијом. Наведеним решењем Републичке комисије наложено је наручиоцу да се у поновљеној стручној оцени понуда применом одредби члана 93. став 1. ЗЈН обрати надлежним органима како би проверио и правилно утврдио да ли су решења која је издала локална самоуправа за третман отпада које је изабрани понуђач приложио у понуди могу прихватити као адекватни доказ за тражени услов из конкурсне документације да понуђач поседује дозволу за третман отпада индексног броја 10010.

У предметном решењу по захтеву за заштиту права истог подносиоца захтева од 16.06.2017. године наводи подносиоца захтева којима је оспорио понуду изабраног понуђача у погледу кадровског капацитета оцењени су као неосновани, и у том смислу је у образложењу наведене одлуке изложена правна оцена Републичке комисије. Такође је утврђено увидом у повратници да је подносилац захтева дана 01.08.2017. године примио решење број 4-00-861/2017 од 14.07.2017. године, те да наведено решење није оспорено подношењем тужбе Управном суду, сходно поуци о правном леку.

Чланом 149. став 8. ЗЈН је прописано да ако је у истом поступку јавне набавке поново поднет захтев за заштиту права од стране истог подносиоца захтева, у том захтеву се не могу оспоравати радње наручиоца за које је подносилац захтева знао или могао знати приликом подношења претходног захтева.

У конкретном случају из садржине захтева за заштиту права који је предмет разматрања, који је поднет након доношења Одлуке о додели уговора број 4893-26 од 11.09.2017. године (а која је донета након што је наручилац поступао по одлуци Републичке комисије бр. 4-00-861/2017 од 14.07.2017. године), произлази да је подносилац захтева поново оспорио прихватљивост понуде изабраног понуђача у погледу кадровског капацитета из истих разлога и на исти начин као и у претходно поднетом захтеву за заштиту права поводом радњи наручиоца које су му биле познате и приликом подношења претходно поднетог захтева за заштиту права од 16.06.2017. године. Међутим, Републичка комисија је о основаности тих навода у предметном

захтеву за заштиту права већ једном мериторно одлучила решењем број 4-00-861/2017 од 14.07.2017. године, а које је донето након спроведеног поступка заштите права покренутог претходним захтевом за заштиту права истог подносиоца захтева, који је поднет дана 16.06.2017. године, у истом поступку јавне набавке, у којој одлуци је предметне наводе оценила као неосноване.

Републичка комисија указује да аргументација подносиоца захтева да је наручилац приликом поновљене стручне оцене понуда био дужан да „у целости“ спроведе нову стручну оцену понуда, поновно „ценећи све доказе приложене уз понуду, али и све остале познате чињенице, нарочито оне на које су указали подносиоци захтева приликом подношења претходног захтева за заштиту права“, нема утемељење у одредби члана 93. ЗЈН на коју се подносилац захтева позива, нити у начелном правном ставу Републичке комисије на који се такође позива. Наведена аргументација подносиоца захтева представља покушај обесмишљавања норме члана 149. став 8. ЗЈН-а, како би на темељу исте омогућио да оствари за себе права да новим захтевом за заштиту права поново из истих разлога оспори радње наручираца за које је знао и приликом подношења претходног захтева за заштиту права, те како би при чињеници да Решење Републичке комисије број 4-00-861/2017 од 14.07.2017. године није оспорио на законом предвиђен начин у законом предвиђеним роковима, себи омогућио право да у поновљеном поступку заштите права овај орган поновно мериторно одлучује о пресуђеној ствари.

С тим у вези, Републичка комисија указује да је једна од битних одлика поступка јавне набавке ефикасност овог поступка, услед чега је одредбом члана 9. ЗЈН прописано начело ефикасности у поступку јавне набавке, сходно ком начелу су, одредбама многих норми ЗЈН-а, прописани кратки рокови у којима наручници и заинтересована лица, а потом и понуђачи морају предузимати радње као учесници овог поступка да би за себе остварили права која су предвиђена одредбама ЗЈН-а. Тако је и одредбом члана 148. став 8. ЗЈН прописано да у случају поновљених поступака заштите права, односно приликом подношења нових захтева за заштиту права од стране истог подносиоца захтева о којима је већ одлучено, исти не могу радње наручираца које су им биле познате и приликом подношења претходног захтева за заштиту права поново оспоравати, како би се онемогућило одуговлачење поступка заштите права, а самим тим и поступка јавне набавке. Стога, како је мериторно одлучено о основаности навода подносиоца захтева којима је оспорена прихватљивост понуде изабраног понуђача из разлога неиспуњавања кадровског капацитета поводом радњи наручираца које су подносиоцу захтева биле познате приликом подношења захтева за заштиту права од 16.06.2017. године, те како иста одлука - Решење овог органа број 4-00-861/2017 од 14.07.2017. године није оспорено подношењем тужбе, иста оцена оваквих навода има карактер „пресуђене ствари“, услед чега Републичка комисија у смислу одредбе члана 149. став 8. ЗЈН, није имала законски основ да поновно мериторно разматра основаност истих навода изложених у новом захтеву за заштиту права истог подносиоца захтева, поднетог дана 21.09.2017. године.

Дакле, како поднетим захтевом за заштиту права од дана 21.09.2017. године, подносилац захтева ни на који начин није оспорио поновљену фазу стручне оцене понуде у погледу нових радњи које је наручилац предузео у оспореној стручној оцени понуда, нити је указао на нове разлоге које није знао нити је могао знати приликом подношења претходног захтева за заштиту права од 16.06.2017. године услед којих би понуда изабраног понуђача требало да се одбије као неприхватљива, а о којима већ није мериторно одлучено, већ је само поновио наводе који су истакнути и у претходно поднетом захтеву за заштиту права (о којима је већ мериторно одлучено решењем овог органа број 4-00-861/2017 од 14.07.2017. године), то по оцени Републичке комисије, у складу са одредбама ЗЈН не постоји правни основ за разматрање истих навода

подношењем предметног захтева за заштиту права, будући да је овај орган већ једном изнео свој став о њиховој основаности.

На основу свега напред изнетог Републичка комисија је оценила да је поднети захтев за заштиту права подносиоца захтева неоснован те је донела одлуку као у ставу I диспозитива овог решења.

Чланом 156. став 3. ЗЈН прописано је да ако је захтев за заштиту права основан, наручилац мора подносиоцу захтева за заштиту права на писмени захтев надокнадити трошкове настале по основу заштите права.

Имајући у виду цитирани законску одредбу, те околност да је Републичка комисија утврдила да је захтев за заштиту права подносиоца захтева неоснован, о захтеву за накнаду трошкова одлучено је као у ставу II диспозитива овог решења.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ :

Против одлуке Републичке комисије не може се изјавити жалба.

Против одлуке Републичке комисије се може покренути управни спор подношењем тужбе Управном суду Републике Србије у року од 15 дана од дана пријема исте.

ПРЕДСЕДНИЦА РЕПУБЛИЧКЕ КОМИСИЈЕ
Хана Хукић

Доставити (по ЗУП-у):

- **наручиоцу:** Република Србија, Министарство одбране, Управа за војно здравство, Војномедицинска академија, ул. Црнотравска бр. 17, Београд;
- **пуномоћнику подносиоца захтева:** адвокату Лидији Петровић, Булевар Михаила Пупина бр. 10е, Нови Београд;
- **овлашћеном члану групе изабраног понуђача:** „Аеросол“ д.о.о. Београд, ул. Тоше Јовановић бр. 11, Београд;